

КАКВОТО РЕЧЕ МОЕТО МЕЧЕ.

Единъ дърваръ хваналъ мечка въ капанъ. Вързалъ я за единъ джбъ и отишелъ да си наточи ножа.

Въ това време край джба ми-нало момчето на дърваря — Кривото зжбче. Гледа то баба меца седи и се кже въ сълзи.

— Леле, бабо мецо, не плачи! По-скоро ставай весела и засмѣна! Ей сега единъ мждрецъ разгласи по цѣлата страна: който въ три дни направи всички хора въ страната весели и засмѣни, ще го научи на мждростъта си. Азъ, бабо мецо, съмъ решилъ уменъ да ставамъ. Моля ти се, по-скоро се засмивай!

— Какъ да се засмѣя, бе Криво зжбче, ей сега баша ти

ще ме прати на онзи свѣтъ, а пъкъ азъ имамъ едно мече като тебе хубаво. Много ми е жалъ за него!

— Добре, бабо мецо, да те отвържа, ама като те отвържа, да ме не излапашъ?

— Не само не ще те излапамъ, бабиното, ами и подаръкъ ще ти дамъ.

— Подаръкъ ли? Какъвъ подаръкъ?

— Каквото рече мойто мече, това ще ти дамъ!

— Тѣй да бжде, бабо мецо!

Отвързало Кривото зжбче баба меца. Тръгнали къмъ мечешкия домъ. Гледа Кривото зжбче седи тамъ едно черно мече. Ама не е мече като мече — едно такова страшно и рун-